

מונטנגרו

25.7-1.8.23

כף הרגל נוגעת בקרקע, נאחזת בבליטה, הרגל השניה מתרוממת, מוצאת אבן, האצבעות נלחצות אל הקרקע. רק לא להחליק. הנה, אני מגיעה למשטח בטוח, מרימה עיניים. הרים סביב, לפני ומצדדי, מכוסים עשב רך, רק נבט, מייד יפרח, יעשה פרי ושוב יחזור הקור והשלג. ממול מתגבהים מצוקים סחופים אפורים, חרוצים כאילו יד ענק הייתה בהם בציפורניו החזקות. אחרי המצוק מתרומם רכס, אחריו עוד אחד ועוד. הרחוקים כבר מתערבבים עם השמים, צבעם כחול, כמעט סגול.

אני ממשיכה לרדת בזהירות במורד ואז הוא מתגלה כחול-ירקרק בתחתית העמק. קרני השמש מרצדות על פניו, אדוות קלות נראות גם ממרום עומדי.

איציק מסמן לי, בואי. הירידה הפעם תלולה פחות, אני רצה אליו ועוצרת כמעט בקצה. מפה אפשר רק לצנוח. שלושה גדולה יורדת עלי, מבטי מתמגנט אל האגם שבעמק. חיליק לא רחוק ממני פשוט נשכב, כיסה את ראשו בכובע, אולי נרדם.

העמק כולו מואר באור השמש, מוארים גם מורדות ההרים שמסביב. לפתע מגיח מצד מערב ענן בודד כמו אופנוען שחור פורץ אל המרחב, אחריו נעים חבריו מימינו ומשמאלו. ריצודי האור על האגם כבו, צל החל לכסות את העמק. הצל נע במהירות, מטפס על ההר הגדול המאיים, לרגע זרח אלי באור, ובמשנהו כבר לא. כמה קל להחשיך את העולם.

היה זה אחד המראות, אולי אפילו לא המרשים ביותר בטיול בשמורות הטבע של מונטנגרו. אין סוף ליופי.

תודה ליואב על עוד טיול נפלא. אתה גדול, הכל קטן עליך.

תודה למרטין שלמרות רגלך הפגועה משרה מרוחק הטובה.

תודה לכל החבורה, לכל מי שלוקח חלק בעשייה, בדאגה, בתכנון, בחיוך ובהשתתפות.

בתקווה שעוד נסיף ונטייל, נהנה מהעולם ומהחברותא המקסימה.